

συνδιαλλαγήν τοῦ Αὐτοκράτορος μετὰ τῶν ἐχθρῶν του. Ἐν τῇ προτάσει ὅμως ταύτῃ ἐκρύπτετο τρομερώτατος καὶ καταχθονιώτατος δόλος· διότι πεισθεὶς ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὰ πλαστὰ δάκρυα τοῦ υἱοῦ του, συνήνεσε νὰ συνοδεύσῃ αὐτὸν μέχρι τῆς Μογουντίας, ὅπου ἦτον συνηθροισμένη ἡ δίαίτα, ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ μόνους ἑκατὸν πεντήκοντα σωματοφύλακας ἱππεῖς. Πλὴν μόλις εἰσῆλθεν ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Βίγγεν, ὁ προδότης υἱὸς συνέλαβε τὸν ἀμέριμνον πατέρα αἰχμάλωτον, καὶ τρέχει αὐτὸς νὰ φέρῃ τὰ εὐαγγέλια τῆς προδοσίας πρὸς τοὺς ἐν Μογουντίᾳ συνηθροισμένους ἀντιπροσώπους. Οἱ δὲ πρέσβεις τοῦ Πάπα ἀνανεῶσι τὰ ἀναθέματα, καὶ ἡ διεφθαρμένη καὶ προδότις δίαίτα, κηρύσσει τὸν ὅμοιον αὐτῇ Ἑρρίκον τὸν ἐ. νόμιμον τοῦ θρόνου διάδοχον. Ὁ πάσης ἀδικίας καὶ καταχρήσεως μεστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Μογουντίας, τρέχει ἀμέσως εἰς Βίγγεν ὅπως ἀναγνώσῃ αὐτὸς τῷ αὐτοκράτορι τὴν ἀπόφασιν τῆς ἐκθρονίσεώς του, καὶ νὰ παραλάβῃ τὰ αὐτοκρατορικὰ ἐμβλήματα, ἅτινα αὐτὸς ἰδίᾳ χειρὶ ἀφαιρῇ ὡς ἀπὸ τινος καταδίκου. Οὐδέποτε ἡγεμόνος ἡ ὑπομονὴ δὲν ἐδοκιμάσθη ἐπὶ τοσοῦτον· ἀλλ' ἔμενεν εἰσέτι ἀκλόνητος. Μετ' ὀλίγον ὅμως παρουσιάσθη ὁ προδότης υἱός, κρατῶν εἰς χεῖρας χάρτην καὶ κονδύλιον καὶ διατάσων αὐτὸν νὰ ὑπογράψῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν καθαιρέσιν του. Τότε ὁ δυστυχὴς πατὴρ δὲν ἔδυνήθη νὰ ἀνθέξῃ· νομίσας δὲ ὅτι προσήγγισεν ἡ ὥρα τοῦ θανάτου του, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας παρισταμένου τινὸς ἀπεσταλμένου τοῦ Πάπα, δεόμενος αὐτοῦ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ λύσιν τοῦ ἀναθέματος. Ὁ ἀκαμπτος ὅμως οὗτος ἀντιπρόσωπος τοῦ πανελεήμονος Θεοῦ, ἤρνήθη αὐτῷ ἐκεῖνο, ὅπερ καὶ εἰς τοὺς ἀπαγομένους εἰς τὴν λαιμητόμον κακούργους παραχωρεῖται καὶ δίδεται. Ὁ ἀτυχὴς μονάρχης ἐγκαταλειμμένος εἰς ἑαυτὸν, στερούμενος τῶν πάντων, οὐδὲν ἀπολύτως ἴδιον ἔχων πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν πρώτων αὐτοῦ ἀναγκῶν, ἠναγκασμένος δὲ νὰ φέρῃ τὸ βῆρος τῆς ζωῆς ἥς τὴν συντήρησιν ἐπέβαλλεν αὐτῷ ὡς καθήκον αὐτῇ ἡ θρησκεία, παρακαλεῖ τὸν ἐπίσκοπον τῆς Σπίρας νὰ παραχωρήσῃ αὐτῷ μικρὸν τι κοσμικὸν κτήμα τῆς περιφερείας του, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἡ ἀγιότης του ἀρνεῖται τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ἐκεῖνω, οὗ οἱ πρόγονοι ἐθεμελίωσαν τὴν μητρόπολιν ταύτην, αὐτὸς δὲ ὁ Ἑρρίκος καταπλούτισε δι' ἀπείρων παραχωρήσεων καὶ κληροδοσιῶν. Καταβληθεὶς ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκ τῆς θηριώδους ταύτης καὶ μαύρης ἀχαριστίας, ἐστράφη τότε πρὸς τοὺς ὀλίγους φίλους αὐτοῦ, ἀφείς φωνὴν γοερὰν ἀπελπισίας. Ἡ ἀνίκουστος αὕτη σκληρότης καὶ βαρβαρότης ἐμάλαξε τὰς καρδίαις τινῶν ἐκ τῶν φυλάκων αὐτοῦ. Ὁφεληθεὶς δὲ ὁ ἄθλιος Ἑρρίκος ἐκ τῆς ψυχικῆς ταύτης καταστάσεως τῶν φυλασσόντων στρατιωτῶν, κατάρθωσε τὴν νύκτα νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν αὐτῶν καὶ νὰ σωθῇ.

Διερχόμενος δὲ τὸν Ῥῖνον μέχρι τῆς Κολωνίας, εὗρισκε πανταχοῦ ὑποδεξιῶσιν γενικὴν, καὶ ἐδέχετο παρὰ πάντων ὅρκους πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως.

Ἐκ δὲ τῆς πόλεως Λιέζεν πέμψας πρὸς πάντας τοὺς χριστιανοὺς βασιλεῖς ἐγκυκλίους ἐπιστολάς, ἠδυνήθη μετ' οὐ πολὺ, νὰ συνάξῃ στρατὸν σημαντικὸν ἐν ταῖς κάτω χώραις. Δὲν εἶχεν ὅμως τὴν τύχην νὰ ἴδῃ δι' αὐτῶν τὴν προδοσίαν τιμωρουμένην. Τοσαῦτα δεινὰ ἀλλεπάλληλα καὶ πρὸ πάντων ἡ ἰδέα, ὅτι μέλλει νὰ στρατεύσῃ κατὰ υἱοῦ ἀποστάτου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἰδίαις χερσὶν ἔστεψε βασιλέα, κατέβαλον ἐπὶ τέλος αὐτὸν ἀποθανόντα τὴν 7 Αὐγούστου 1106 κατὰ τὸ πεντηκοστὸν ἔκτον ἔτος τοῦ παλυκυμάντου βίου του.

Τοιαύτη ἦν ποτε ἡ κοινωνία τῶν ἑσπερίων Εὐρωπαίων, οἵτινες σήμερον καταδικάζουσι, σκληρῶς τὴν Ἑλλάδα, ὡς ἀναξίαν ζωῆς καὶ ὑπάρξεως!

Ο ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ ΑΙΤΟΣ.

Raja Aquila.—Raie Aigle.

—o—

Ὁ ἰχθύς οὗτος εἰς τὴν οἱ Ἕλληνες ἔδωκαν τὸ ὄνομα Θαλασσίῳ Αἰτοῦ, διὰ τὴν πρὸς αἰτὸν ἀναπεπταμένην ἔχοντα τὰς πτέρυγας ὁμοιότητα, ἀνάγεται εἰς τὸ γένος τῶν Σελαχιῶν. Σελάχη δὲ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων φυσιολόγων ὠνομάσθησαν οἱ χονδρώδεις καὶ ἀλέπιδες ἰχθύς, δηλαδὴ οἱ ἀντὶ ὀστέων χονδρούς ἔχοντες. Καὶ ὁ μὲν Ἀριστοτέλης ὀνομάζει αὐτοὺς οὕτως ἐνεκα τῆς λαμπρότητος τοῦ δέρματος αὐτῶν, παρχῶν τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ σέλας ἔχειν· ὁ δὲ Φώτιος λέγει ὅτι αὐτοὺς ὀνομάζονται τὰ ἔσω λεγάζοντα καὶ λοχεύοντα· ὡτοκοῦντα γὰρ πρότερον ἐν ἑαυτοῖς, εἴτα ζωοτοκεῖ, τοιαῦτα δὲ τὰ χονδρώδη καὶ ἀλέπιδα. » Καὶ σήμερον ἐν ὅλῃ τῇ Ἑλλάδι τὸ εἶδος τοῦτο τῶν ἰχθύων τηρεῖ τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ ὀνομασίαν μόνῃ τροπῇ τοῦ εἰς α' Σελάχη.

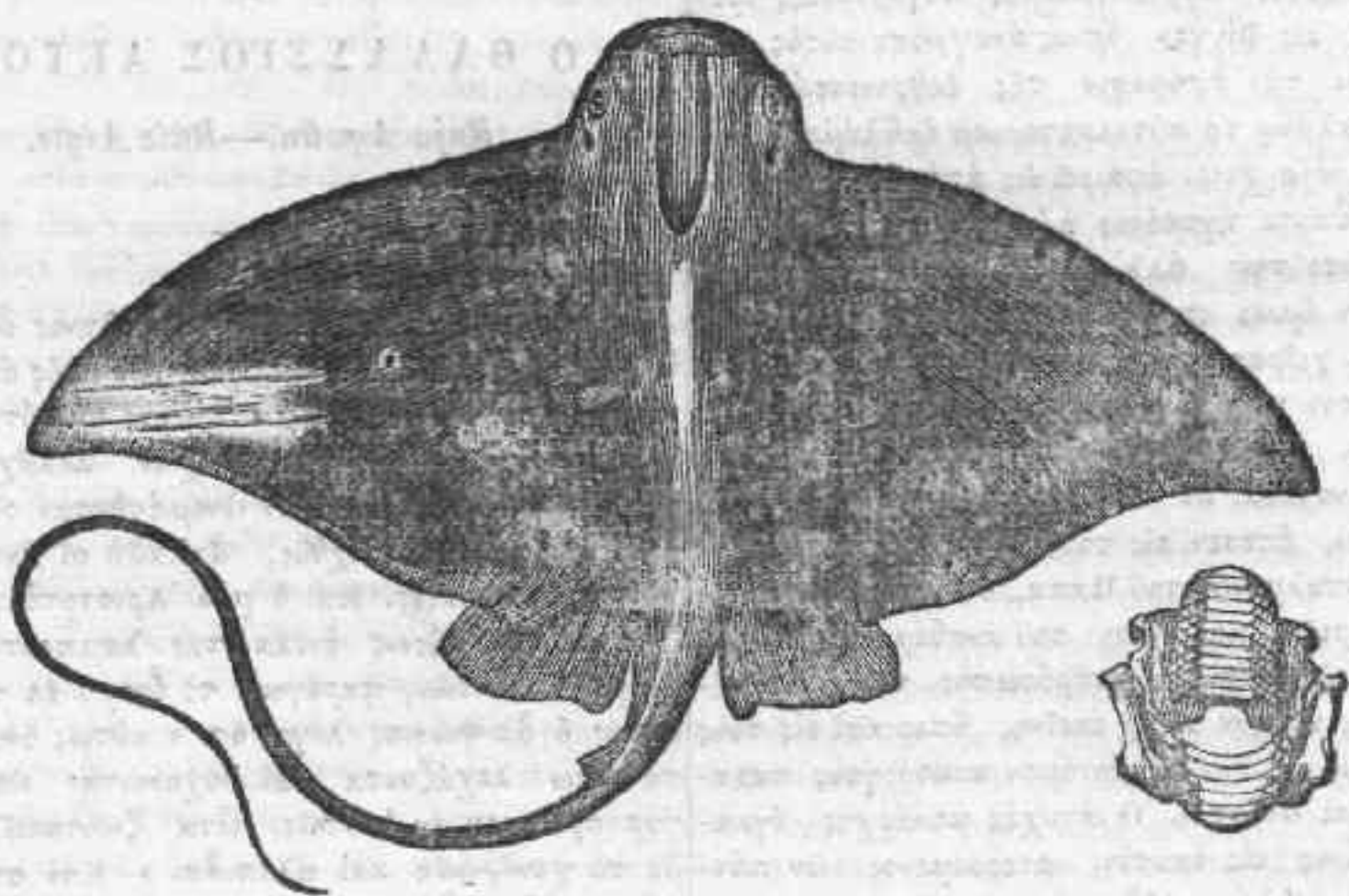
Ὁ ἰχθύς οὗτος ἔχει τὸ μὲν σῶμα λεῖον καὶ ὑψιζονταίως πεπλατυμμένον εἰς σχῆμα δίσκου, τὸ δὲ χρῶμα φαῖον ἐπὶ τὰ ἄνω, εἰλαύχρουν πρὸς τὰς πλευράς καὶ λευκὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ὑπὸ τὴν γαστέρα· φέρει τὴν κεφαλὴν ἐξέχουσαν, τὸ ῥύγχος μακρὸν καὶ ὀλίγον στρογγύλον μετὰ δύο ὀπῶν ἀντὶ ῥωθίωνων· οἱ ὀφθαλμοὶ κεῖνται ἐπάνω τῆς κεφαλῆς, μεγάλοι, ἐξωγκωμένοι, τὴν μὲν ἱρὴν πρασίνην τὰς δὲ κόρας μαύρας ἔχοντες· καὶ τὰ μὲν ὑπογάστρια πτερύγια ἀποκλίνουσι πρὸς τὰ ὀπισθεν, τὰ δὲ περιστέθια, πολὺ μεγάλα καὶ ἐξηπλωμένα, δίδουσι εἰς τὸν ἰχθύν ταῦτον τὴν πρὸς τὸν ἱπτάμενον Ἀετὸν ὁμοιότητα. Ὁ Βυφὸν περιγράφων τὸ εἶδος τοῦτο τῆς Ῥίνης λέγει μετὰ πολλῆς χάριτος· « Κυρίως ἐπὶ τῶν αἰτῶν τῆς Ἑλλάδος, εἰς αὐτὸν τὸν ὑπὸ τῆς φύσεως εὐνοούμενον τόπον, ἐνθα εὐτυχὴς φαντασίᾳ δὲν φέρει τὰ ὄντα τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου, εἰμὴ πρὸς ὠραῖσμον ἢ ἐξευγενισμόν τοῦ ἐνός διὰ τοῦ ἄλλου, ἢ Ῥίνη περὶ ἧς γράφομεν, διε-

κρίθη διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀετοῦ. Ἀλλὰ εἰς ἄλλας ἀκτὰς, βάνκισοι καὶ ἀγώνου φαντασίας ἀλιεῖς, μὴ δυνάμενοι ν' ἀντιλάβωσι καὶ γεννήσωσιν εἰκόνας τοσοῦτον εὐγενεῖς καὶ τερπνὰς, ἐπὶ τῆς ἐξεχούσης κεφαλῆς καὶ τῶν ἐξωγκωμένων ὁ θαλμῶν τῆς Ρίνης, διέκρινον εἰκόνα δυσειδοῦς ζώου, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν τὴν Ρίνην φρόνον θαλάσσιον, (cetapaud de mer) ». Τὸ δέριμα αὐτοῦ εἶναι σκληρὸν καὶ κακλυμμένον ὑπὸ γλοιώδους τινὸς ὕλης· οἱ δὲ ὀδόντες πλακωτοὶ καὶ τεθειμένοι κατὰ πλειοτέρας στοιχοῦς· ἔχει οὖραν στρογγύλην, εὐστροφον, διπλάσιος μεγαλητέραν τοῦ ὅλου σώματος καὶ ἀπολήγουσαν εἰς λεπτὸν νῆμα.

Ἐκτός τοῦ περιέργου τούτου σχηματισμοῦ, ὁ θαλάσσιος Ἀετὸς εἶναι ὠπλισμένος διὰ φοβεροῦ τινος κέντρου, τὸ ὁποῖον μόνον ἀρκεῖ νὰ καταστήσῃ

ναί ἐπίσης κινδυνωδέστατα καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον· διότι οἱ κοσμοῦντες τὸ πλῆκτρον ἀγνυστροαιθεῖς ὀδόντες εἶναι οὕτω πῶς τεθειμένοι, ὥστε εἰσερχόμενοι εἰς τὸ σῶμα, δὲν ἀποσπῶνται χωρὶς νὰ κατασπαράξωσι τὰς σάρκας· ὡς ἐκ τούτου οἱ ἄλιεῖς, ἀμα ὡς συλλάβωσι θαλάσσιον Ἀετὸν, ἐκκόπτουσιν ἀμέσως καὶ ρίπτουσαν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν οὐρανὸν μετὰ τοῦ κέντρου.

Τὰ δὲ ἐκ τῆς πληγῆς τοῦ κέντρου τούτου ὀλέθρια καὶ συνεχῶς θανατηφόρα ἀποτελέσματα, παρέσχον αἰτίαν εἰς τοὺς ἀρχαίους νὰ δοξάζωσιν, ὅτι τὰ κέντρα ταῦτα περιέχουσιν ἰσοδόλον ὕλην, τὴν ἵποῖαν ἐκχέουσιν ἐπὶ τοῦ τραύματος. Ὁ Αἰλιανὸς, ὁ Πλίνιος, ὁ Ὀππιανὸς καὶ πολλοὶ ἄλλοι τοῦ καιροῦ ἐκείνου φυσιολόγοι, διηγοῦνται τεράστια συμβάντα περὶ τῆς ἐνεργείας τῆς ἰσοδόλου ὕλης τοῦ

ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ ΑΕΤΟΣ.

τῆς ἰχθύος τούτου ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς. Τὸ κέντρον τοῦτο εὐρισκόμενον πρὸς τὴν βῆσιν τῆς οὐρᾶς, πλησίον τοῦ παρ' αὐτοῦ πτερυγίου, εἶναι πολὺ δυνάτον, πλατὺ καὶ μακρὸν ὑπὲρ τοὺς πέντε πολλαπλασιασμοὺς, ἔχει δὲ τὴν διεύθυνσιν πρὸς τὴν ἄκρην τῆς οὐρᾶς. Κατ' ἔτος σχεδὸν τὸ κέντρον τοῦτο πίπτει, ἀλλὰ τῆς πτώσεως προηγείται ἡ ἀνάφυσις ἐκεῖ πλησίον ἐτέρου ἢ καὶ δύο νέων κέντρων.

Οὕτως ὠπλισμένος ὁ θαλάσσιος Ἀετὸς περιφέρει ὑπερφάνως ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης τὸ παλαιὸν αὐτοῦ σῶμα, πρὸς ἑνὶ σφοδρῶς καὶ βραδείως, κινῶν τὴν στρονιθεῖσά αὐτοῦ οὐρανὸν μετὰ πολλῆς ταχύτητος, καὶ ἀρπάζων δι' αὐτῆς ὅσα ἤθελεν ἀπαντήσῃ θαλάσσιον ζῶα, τὰ ὅσα φονεύει ἀμέσως, βυθίζων ἐντὸς τοῦ σώματος αὐτῶν τὸ θανατηφόρον αὐτοῦ κέντρον.

Πᾶς τις ἐννοεῖ ὅτι τὰ φοβερά ταῦτα κέντρα εἰ-

θαλασίου Ἀετοῦ, ἀποδίδοντες αὐτῇ δραστηριότητος δηλητηρίου ἐνεργεῖαν. Ἐπίστευον μάλιστα ὅτι ἡ δηλητηρίου δύναμις αὕτη, διατηρεῖ ἐπὶ πολὺ τὴν ὀλεθρίαν αὐτῆς ἐνεργεῖαν ἐν τῷ κέντρῳ, καὶ ἀφοῦ αὐτὸ ἀποχωρισθῇ τοῦ σώματος τοῦ ἰχθύος, δυνάμενον νὰ φονεύσῃ τὸ βιωμενέστερον ζῶον διὰ μόντης τῆς ἀφῆς, νὰ μαράνη τὸ ζωηρότερον φυτόν, νὰ ξηράνη μεγαλήτερον δένδρον· ἐπὶ τέλους εἰς τὸ κέντρον αὐτὸ ἀπέδιδον μαγνητικὸν ὄπλον δύναμιν, ὅτε ἡ γοῆτις Κίρκη ἔδιδεν εἰς ὅσους ἤθελε νὰ καταστήσῃ νικητὰς τῶν ἐχθρῶν αὐτῶν.

Ἀλλ' ἐκ παρατηρήσεων τῶν νεωτέρων φυσιογράφων ἀπεδείχθη, ὅτι τὸ κέντρον τοῦ θαλασίου αετοῦ δὲν ἔχει δηλητηρίαν δύναμιν, οὐδ' ὑπάρχουσι παρ' αὐτῷ ἀδένες ἢ ἄλλα λυμπατικά ἀγγεῖα περιέχοντα οἰονδήποτε δηλητηρίον· τὸ δὲ μέγεθος, ἡ σκληρότης, ἡ υπερβάλλουσα δύναμις δι' ἧς ὁ ἰχθύς οὗτος κεντρίζει, τὸ ὀδοντωτὸν καὶ ἀγριστροφῶδες πε-

ρικόσμημα τοῦ πλῆκτρον, ἀποκαθιστῶσι τὸ τραῦμα ἀλγαινὸν πολλάκις, δὲ καὶ θανατηφόρον, ὅταν μάλιστα τὸ τραῦμα γίνῃ ἐπὶ μελὸν σώματος ὅπου ὑπάρχουσι νεῦρα, τένοντες καὶ μεμβράναι.

Ὁ ἰχθύς οὕτως ζῶν εἰς ὅλως σχεδὸν τὰς θαλάσσας ἐπιπολάζει εἰς τὴν Μεσόγειον, ἀλιεύεται δὲ μόνον πρὸς ἐξ-γιογὴν ἐλαίου ἀπὸ τοῦ ἥπατος αὐτοῦ· τὸ μέγεθος αὐτοῦ φθάνει μέχρι 300 λιτρῶν Γαλλικῶν κατὰ βίρος.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

—οοο—

Περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθίντος ἔτους τῆς Πανδώρας, ἐδημοσιεύθη δι' αὐτῆς πραγματεία τοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας Κ. Κ. Παπαδόπουλου, ἐπιγραφομένη· α Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ διακρίσεως τῶν φύλων τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἔθνους α. Ἡ πραγματεία αὕτη μεταφρασθεῖσα γαλλιστὶ ἐν Περσίῳ ὑπὸ τοῦ Κ. Ν. Gaultier de Claubry ἐκδίδεται διὰ τοῦ περιοδικοῦ συγγράμματος, « Revue des cours publics et des sociétés savantes » καλουμένου. Προτάσσει δὲ ταύτης ὁ Κ. Egger, ὀνομαστός Ἑλληνιστὴς καὶ καθηγητὴς τῆς ἡμετέρας φιλολογίας, τὰ ἑξῆς·

« Ἐλάτουμεν παρὰ τοῦ Κ. Παπαδόπουλου, καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, τὸ Ἑλληνικὸν κείμενον τῶν περὶ τῆς πρώτης ἱστορίας τῶν Ἑλληνικῶν φύλων ἐρευνῶν αὐτοῦ, τὰς ὁποίας ἀνέπτυξεν εἰς τρεῖς ἀκροάσεις κατὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους 1855 — 1856. Δημοσιεύομεν δὲ καὶ ἡμεῖς σήμερον γαλλιστὶ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ σοφοῦ τούτου ἔργου. Τὸ κοινὸν τῆς Γαλλίας θέλει ἀνιχνῶνται ἀνιχνισθῶν μετὰ διαφέροντος τὸ νέον δοκίμιον τοῦ Ἀθηναίου καθηγητοῦ περὶ ζητημάτων ἃ τινὰ ἐπραγματεύθησαν οἱ μέγιστοι νόες τῶν σχολείων τῆς Δύσεως. Ἐκ μόνου δὲ τοῦ παραδείγματος τούτου δυνάμεθα νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Ὁθωναίου Πανεπιστημίου καὶ τὴν πρὸς τὸν ἐμβριθῶς σπουδῶν, εἰς χώραν τὴν ὁποίαν μόλις ἡμίσεια ἑκατονταετηρίδι χωρίζει ἀπὸ τῆς βυρβαρότητος. Καὶ ἂν ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ἀπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Πανεπιστημίου ἐξεδόθησαν συγγράμματα ὁποῖα τὸ περὶ Ἑλληνικῆς συντάξεως τοῦ Κ. Ἀσωπίου, τὸ περὶ συνταγματικοῦ δικαίου τοῦ Κ. Σαριπόλου, καὶ τὸ περὶ Ἑλληνικῶν ἀρχαιοτήτων τοῦ Κ. Ραγκαβῆ, δὲν θέλομεν διστάζει νὰ ἐπευφημήσωμεν τὴν ἀνιχνήσιν τῆς σοφίας καὶ τῆς κριτικῆς παρὰ τοῖς νέοις Ἑλλησι. Τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ ὑπὲρ παν ἄλλο νὰ ὑποθάλλῃ καὶ ἀνιχνῶσιν ὑπὲρ αὐτῶν τὰς συμπαθείας τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης α.

E. EGGER.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ἐν ἔτει 1855.

—οοο—

Τὸ ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργεῖον εὐπρεστῆθαι νὰ διακοινώσῃ πρὸς ἡμᾶς διαφόρους εἰδήσεις περὶ τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐξ ὧν ἐμάθομεν τὴν ἀξιοσημεῖωτον ἀνάπτυξιν τοῦ ναυτικοῦ τούτου κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Τὸ 1845 ἦσαν ἐγγεγραμμένα εἰς τὰ νηολόγια τῶν λιμένων 3,584 πλοῖα, δύναμιν ἔχοντα 161,103 τόνων, καὶ ὑπὸ δεκαπέντε χιλιάδων ναυτῶν ὁδηγούμενα. Τὸ δὲ 1855, τῶν μὲν πλοίων ὁ ἀριθμὸς ἀνέβη εἰς 5,052, τῶν δὲ τόνων εἰς 294,996, Τριάκοντα χιλιάδες ναυτῶν ἐπιβαίνουσιν εἰς τὰ πλοῖα ταῦτα.

Ὡστε ἐντὶς δέκα ἔτων καὶ τῶν τόνων καὶ τῶν ναυτῶν ὁ ἀριθμὸς ἐδιπλασιάσθη σχεδόν, προσδεύσας μετὰ τῆς αὐτῆς ταχύτητος μεθ' ἧς καὶ τὸ ἐμπορικὸν ναυτικὸν τῆς Ἀρκτῆς Ἀμερικῆς. Τὸ 1845 αἱ ἠνωμένοι Πολιτεῖαι εἶχον 19,720 πλοῖα, δύναμιν μὲν ἔχοντα δύο ἑκατομμυρίων καὶ 416,000 τόνων, ναύτας δὲ 118,600. Τὸ δὲ 1854 ἡ δύναμις αὕτη ἀνέβη εἰς τέσσαρα ἑκατομμύρια καὶ 802,902 τόνους. Ὅθεν συμπεραίνομεν ὅτι καὶ τῶν πλοίων ὁ ἀριθμὸς δὲν εἶναι κατώτερος τῶν 34,000, οὔτε ὁ τῶν ναυτῶν ἐλάσσων τῶν 200,000. Ἡ μόνη μεταξὺ τῶν δύο ναυτικῶν διαφορὰ εἶναι ἡ τῆς ποσότητος τῶν πλοίων· διότι ἐνῶ τὰ τῆς Ἀμερικῆς ἐδιπλασιάσθησαν, τὰ τῆς Ἑλλάδος δὲν ἡλαττώθησαν ἀνάλογον πρὸς τὸν. Καὶ τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ἀπύστου πολλαπλασιασμοῦ τῶν κατὰ τὴν βύριον Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀτλαντικὴν ταξιδίων, δι' ἃ ἀνάγκη νὰ μεταχειρίζομεθα πλοῖα μεγάλητερα καὶ εὐρυχωρότερα.

Υπάρχει καὶ ἄλλο τι πλεονέκτημα τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ παρὰ τὸ ἄλλο μὲν πρὸς τὸ τῶν ἄλλων ἔθνων. Ἡ Ἑλλὰς μᾶλλον ἐμπορικὴ ἢ βιομηχανος, δὲν ἐξάγει πολλὰ ἴδια προϊόντα· διὰ τοῦτο τὰ πλοῖά της ἐπιδίδονται εἰς τὴν ξένην ἐμπορίαν, τὴν μετακομιστικὴν. Ἐνεργεῖται δὲ αὕτη μετὰ πολλῆς δραστηριότητος καὶ εὐφυΐας· ἄλλως ἢ ἀνάπτυξις δὲν ἦθελε πώποτε ἀποβῆ ἁποῖα σήμερον. Ἡ Βελγικὴ, κατ' ἐξοχὴν βιομηχανος, ἐξάγει πολλὰ ἴδια προϊόντα, καὶ ὅμως τὸ ναυτικὸν της εἶναι ἀνάξιον λόγου. Ἰδοὺ τί ἀνέγνωμεν ἐσχάτως ἐν τῷ Βελγικῷ Μηνύτορι (Ἀριθμ. 147—148 τοῦ 1856)· α Δὲν ἔχομεν εἰμὴ μόνον 158 πλοῖα ἐμπορικὰ, συναποτελοῦντα δύναμιν 37,978 τόνων· ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς αὗτος πρὸ πολλοῦ μένει ὁ αὐτός, οὐδὲ φαίνεται ὅτι θέλει αὐξήσῃ ταχέως· Ἐξ ἐναντίας ἡ βιομηχανία ἀναπτύσσεται βραθυμῶς, καὶ ἀναλόγως πρὸς τὴν τῶν ὁμάρων Ἐπικρατειῶν α

Καὶ σημειωτέον ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μετα-